

Guillaume Faye ¡Presente!

Autor: Karel Veliký

...o jednom bezúspěšném úsilí

Italský list *Libero Pensiero* nedávno ve své rubrice „Zapomenutí“ připomněl **Guillauma Fayeho**, myslitele tzv. „**Nové pravice**“, který zemřel 6. března před čtyřmi lety. Článek se věnuje téměř výhradně italské recepci Francouzova díla a osobnosti a jako takový není pro nás příliš zajímavý, nicméně poslouží nám jako osnova pro vlastní malé shrnutí.

Již *Le Système à tuer les peuples* (Systém k zabíjení národů) z roku 1981, vůbec první z Fayeho samostatných knižních titulů, vyšel o dva roky později v italském překladu a stal se prý „stěžejním textem alespoň pro dvě generace mladých“ Italů, Evropanů s identitárním cítěním. V předmluvě k reedici z roku 2017 **Robert Steuckers** shrnuje jeho obsah do věty, že „pokud národ zapomněl vlastní hodnotová měřítká, umírá, jelikož nemůže jednat podle vlastních vnitřních pravidel“. Systém ho nejprve jakoby omámí a v narkóze postupně a takřka nepozorovaně usmrtí.

Faye přitom přísně rozlišuje mezi Evropou a Západem. Nejde o zeměpisné hranice, rozdíl leží jinde.

Evropa je určité vidění světa, vědomí, ucelený světonázor (*Weltanschauung*); Západ je věčný přístup k žití, způsob, praktická metoda, s y s t é m. Zaměstnanec singapurské banky tak může být více západní než bretonský venkovan, který mluví svým jazykem a řídí se měřítky kultury zděděné po svých předcích. První je součástí systému, druhý není.

Jenže systém postupně proniká i do těch nejokrajovějších, nejdlehlších částí venkova, provincie, země, světadílu. A venkovan je proti němu, ať už mu systém zdvořile zaklepe na dveře, nebo se do jeho tradiční kultury rovnou surově vláme, bezmocný. Tak jako je proti této praktické metodě prosycující postupně snad všechny složky každodennosti nakonec bezmocný každý konzervatismus. Bude-li venkovan chtít přežít, nezbude mu než převzít praxi a pravidla systému – v lepším případě to znamená stát se hoteliérem pro zaměstnance singapurské banky na eko-dovolené atp. Výsledkem je skanzen, neživotný kýč pro *tourists*.

Pravá alternativa k systému za stávajících podmínek proto nemůže vzejít od lpění na hodnotách, majících původ v širokých zemědělských vrstvách neolitické kultury. Ty ostatně dějiny nikdy nevytvářely, jsou ve své podstatě nedějinné. Naproti tomu užší bojovnícké vrstvy „dělalující dějiny“ jsou nyní na technovědě závislejší než kdykoli dříve, ať už jde o vojáky jako takové nebo o válečníky ideové, tedy vojáky politické.

Technověda, pevná složka evropského světonázoru, hypertrofuje a má tak sklon překrývat složky ostatní, v tom se podobá ekonomické metodě systému, která nabobtnala tak, že všechno ostatní můžeme vidět už jenom jaksi skrze ni – hyperkapitalismus peněžnictví. Přesto technovědu nelze systému *en gros* přenechat, neboť čelit pozápadňování, westernizaci světa čili globalizaci a její metodě, komercializaci a monetarizaci všeho, může vyjma snad poustevníků dlících „mimo tento svět“ účinně čelit jen vrstva spjatá s technovědou, avšak vědomá si své identity, ctící svůj biokulturní svéráz a střežící germen (viz *Proč bojujeme*, str. 115), umožňující národům měnit se pro ně svébytným způsobem. Takové je východisko

Fayeho archeofuturismu, stavu mysli, která „opět sahá po tradičních ctnostech a hodnotách“, přičemž „dialekticky překonává pojmy modernita a tradice“. V tomto ohledu je *L'Archéofuturisme* (1998) nejvýraznějším výsledkem pokusu Nové pravice „strhnout postmodernu svým směrem“.

Probouzet mysl v tomto směru, aby znovu nabyly vědomí evropské identity, soustavně chloroformované systémem, je posláním **metapolitických** iniciativ. Ty mají hledat v historii a mýtech a zpřítomňovat příklady, čím jsme (také) bývali a máme (či chceme) být. Faye jako člověk kultury dlouho věřil, že je to možné i jen odkazy na vybrané evropské filmy, díla výtvarného umění a literatury, proto se v této souvislosti (poněkud nepřesně) hovoří o „pravicovém gramscismu“. V posledním italském rozhovoru (s redakcí *Il Primato Nazionale*) z r. 2019 byl – po bezmála čtyřiceti letech metapolitické činnosti (1970–1986; 1998 – 2019) – již skeptičtější. Zachování identity podle archeofuturistických schémat měl totiž za pravděpodobnější „mezi izraelskými, čínskými a japonskými mrakodrapy“ než ve vysílené, znavené, lhostejné, zrudělé Evropě, která se pravděpodobně dílem promění už jen ve skanzen starého světa (tj. modernity i tradice), dílem v někdejší třetí svět. Anebo to bude Green Deal, co Evropu zase na sto let posune před Asiaty?

Reedice (2017) z nakladatelství AGA Maurizia Murelliho

Na závěr dodejme, že by to nebyli Italové, kdyby v dané souvislosti nezmínili **Giorgia Locchiho**, pařížského mentora Nové kultury v jejích počátcích, stejně jako jeho předního žáka **Stefana Vaje**, který koncept surhumanismu rozvíjí v oborovém rámci transhumanismu („Il sovrumano nel transumano“) a k jehož knize *Biopolitica* (2005) napsal Faye předmluvu. V rozsáhlém článku „Per l'autodifesa etnica totale“ (2001) pro časopis *L'Uomo libero* líčí Vaj jejich první setkání na kongresu GRECE v osmasedmdesátém takto:

Guillaume Faye, výjimečný řečník, hypnotický i při čtení písemného referátu ve ztišené atmosféře konference ve sjezdovém sále, se fyzicky i pohybově trochu podobal mladému Fredersenovi, jehož ve filmu Fritze Langa *Metropolis* hrál Gustav Fröhlich, a už tehdy byl nepochybně vycházející hvězdou hnutí.

Z následného krátkého rozhovoru si tehdy teprve osmnáctiletý Stefano coby mladík „toužící po ucelenosti, zanícení a bezohlednosti“ odnesl dojem Fayeho „jasnozřivého fanatismu“, v němž se „mísily reminiscence na Che Guevaru, D'Annunzia, Ignáce z Loyoly a Goebbelse“ – jedním slovem: třaskavina. Také novinář z internetového časopisu *Barbadillo* o Fayem píše jako o „útočném řečníkovi, obdařeném vynikající konverzační schopností“. A pro **Adriana Sciancu** z **CasaPound** Italia, editora sbírky Fayeho textů z let 1979–2019 s názvem *Dei e potenza* (2022), je „nejvíce znepokojujícím filosofem“ dneška. Už proto, že v jeho textech se v

mírných obměnách opakuje věta: „Jestliže evropská generace, které bude mezi lety 2000 a 2010 dvacet let, nezareaguje, 1] potom je vše ztraceno, možná natrvalo.“

Poznámka:

1] Nezareaguje na výzvy jako jsou: „závislost na konzumu, etnomasochismus a xenofilie (sebeopřehlíživá záliba ve všem cizím a barevném), feminizace evropského muže, absurdní kult homosexualismu, pokles porodnosti, sklon k neoprimitivismu v kultuře (afrikanizace), zbožnění ekonomična (vskutku sekulární monoteismus!) na úkor vši svrchovanosti, znetvoření klasického humanismu ve prospěch pokrytecké vulgarity humanitářství, kolonizace islámem, všeobecné plazení se před USA atd. atd.

- Vzpomínejme! -

V roce 2001 Faye definuje „přirozené cíle americké geopolitiky v Evropě“ následovně:

1) Vojensky a strategicky oslabit Rusy a Srby, protože jsou to jediné národy, které se objektivně staví na odpor pronikání islámského nepřítele (Kosovo, Čečensko, Střední Asie atd.).

2) Zasít neshody mezi pravoslavné Slované a ostatní Evropany – podle hesla „rozděl a panuj“. Evropské účasti na leteckých útocích proti Srbsku, které byly vojensky nesmyslné, avšak politicky nanejvýš symbolické a posloužily k tomu, aby nás kompromitovaly, jsou novými květy této americké strategie.

3) Zcela v logice „islámsko-amerického paktu“ se USA snaží oslabit Evropu tím, že podporují islám a uskutečnění afrikanizované, multirasové společnosti v Evropě. Za tímto účelem stavějí na Balkáně „předmostí muslimských států“ (Bosna, Albánie, Kosovo) a žádají přijetí Turecka, ba dokonce Maroka (!) do EU.

4) Spojené státy dnes probíhající kolonizaci Evropy alogenními imigranty vítají, neboť s sebou nese enormní náklady, které zase trvale omezí efektivitu evropského konkurenta: miliony percipientů sociální pomoci z třetího světa se rozlévají přes náš kontinent, zatímco mladé, tvůrčí a ekonomické elity emigrují do Ameriky. Nazývá se to *brain drain*, **odliv mozků**.

Více k tomu: G. Faye, **Proč bojujeme**. Manifest evropského odporu. Metapolitický slovník. Praha: Dělský potápěč, 2016.